

Roadmovie op Limburgse bodem

recensie

THEATER

**Waar het vlakke land gaat
plooiën**

Toneelgroep Maastricht

★★★★☆

Een lange tafel vol aardappels. Oerend harde muziek. Met een knal uit de lucht neerfladderende friet. Een ijle sopraan. Een man die met opgekropte woede van de zwarte historie van de mijnen verhaalt. Een zwangere vrouw die er een goedelijker "ons is gebleven" naast zet.

Prettig ontregelend, dat is de sfeer die 'Waar het vlakke land gaat plooiën' meteen oproept. Die sfeer hangt ergens tussen agressie en acceptatie, tussen baldadig en zuiver, tussen schoonheid en gewoon. Gaandeweg sijpelt door waar het (ongeveer) over gaat. Over ongeveer grip op je eigen wortels krijgen. 'Waar het vlakke land gaat plooiën' is de aftrap van Servé Hermans (hier acteur) en Michel Sluysmans (hier regisseur) als nieuwe artistieke leiding van Toneelgroep Maastricht.

Regiobewust, muzikaal, multidisciplinair en expressief zijn termen uit hun credo, en een verlangen Maastricht vorm te geven als drielandpunt.

Het zit er allemaal in. 'Het vlakke land' ontpopt zich als een muziektheatrale roadmovie. De in Berlijn wonende en werkende hij (stoerstuurse Hermans) en zij (een guitige Joke Emmers) begeven zich na een telefoontje over zijn stervende moeder, op weg. Naar geboortegrond Limburg, waarvan hij zich juist had bevrijd. Dacht hij. Zij weet wel beter.

Mooi is de weerklank tussen de (geluids)onrust creërende mengvorm van muziek/spel en Sluysmans' relatief simpele enscenering: tegen een knoestige achterwand de live spelende band Het ZUIDEN, middenvoor de acteurs met microfoon en opzij de later tot sterfbed getransformeerde aardappeltafel. Met sopraan Lies Verholle.

De tekst (Jibbe Willems) is een al even fraaie mix van poëzie en alledaags. Van het fenomeen tijd tot de lasten van zwangerschap. Geestig over verschil en parallel in afkomst. Ik versta u niet, zegt de Limburgse Vlaamse. Moet ik harder praten of begrijp je me niet, zegt de Nederlandse Limburger. Maar als hij snurkt en zij zeurt daarover, dan heet dat bij haar allebei zagen. Zo vlindert de voorstelling alle mogelijke kanten op. Te veel. Te veel naar de zwangerschap bijvoorbeeld, wat aan de nieuwe geboorte als metafoer afbreuk doet. Te weinig echter naar het innerlijke drama.

Het besef van zijn ware wortels heeft opeens hele rare 'bastaard'-uitleg nodig. Daar wordt je als publiek niet in meegetrokken. Jezelf in één keer helemaal neerzetten, is een grote wens bij een nieuw begin. Dat lukt hier nooit, al is het knap én plezierig om te zien hoe speels, licht en zeer muzikaal het geheel blijft.

HANNY ALKEMA

T/m 12 april in Bordenhal Maastricht.
Tournee in het najaar.
Info: www.toneelgroepmaastricht.nl